

Ordfører ikke fremdrog, men som jeg vil fremdrage, fordi de hænge sammen med Forslag, som jeg om føie Tid ser mig foranlediget til at forelægge det høie Thing. Man fastholdt den Gang den Betragtning, at man ikke vilde vide af nogen Slags direkte Tilskud til Verne, som man mente — og maasse med Rette — stred imod den Omordning, man havde truffet ved Kolonialloven af 1863, medens man udtalte sin Beredvillighed til paa anden Maade at støtte Verne, naar der dertil fremsattes passende Forslag. Naar man altsaa, som man den Gang gjorde, negtede de Tilskud, den daværende Finansminister havde ønsket at faae til Verne, var der ikke Andet at gjøre end at søge at komme igjennem ad andre Veie, og Opmærksomheden maatte da særlig være henvendt paa Den St. Croix, hvis Tilstand i de senere Aar har været overordentlig slet. Plantagerne vare allerede i en Række af Aar gaaede tilbage, og det vil let forstaaes, at tre Aars aldeles usædvanlig Høst saaledes har tilintetgjort Krediten og Virksomheden derovre, at man, dersom man ikke herfra vil søge at komme Den til Hjælp, desværre ikke kan vægre sig ved at se den Tid nærme sig, da saa at sige hele Den vil være ødelagt. I Kraft af den Betragtning, som fremsatte i Udvalgets Betænkning i 1871 om ikke at komme med noget direkte Tilskud, hvad maasse ogsaa kan have været rigtigt, har man altsaa maattet henvende sin Opmærksomhed paa andre Sider af Forholdene, for mulig ad anden Veie — men ganske vist en noget mere radikal Veie — at tilvejebringe en Forandring i St. Croix's Forhold. Det være mig forresten tilladt her at indstøde den Bemærkning, at ogsaa Forholdene paa St. Thomas langtfra ere i Fremfærd, og at navnlig de Besiddende og de, der saa at sige bære Den ved at opretholde Handelen og Muligheden for Arbejde, ere meget betænkkelige ved de Bevægelser, som ere fremtalte der. Dampskibsforbindelsens Udvikling paa de andre Der, som tidligere have været Kjøbere paa St. Thomas, have nemlig gjort disse, og navnlig Portorico, uafhængige af deres Handelsforbindelser paa St. Thomas, hvorfor der trues med, at flere af de betydelige Huse ville trække deres Formuer ud af Forretningerne og i det Hele have disse. Derved er der nu vel ikke Noget at gjøre, men derimod har jeg troet, at der var Mulighed for at gjøre Noget for St. Croix, om end noget Radikalt, og det er angaaende dette jeg ønsker at sige blot et Par Ord som Indledning til det Forslag, jeg vil finde mig foranlediget til at forelægge for det høie Thing. Det er erkjendt ogsaa nu paa selve St. Croix, at den hele Maade, hvorpaa man der driver Sukkerfabrikationen, navnlig i Forbindelse med Rør-Produktionen, fører til slette Resultater. Den fører navnlig til det Resultat, at Fabrikationen er overmaade slet, dels fordi den i sig selv er ufuldkommen, og dels fordi man mangler de fornødne Midler

til at kunne skaffe sig de nødvendige Maskiner, som behøves for at kunne konkurrere med andre Kolonialsukkere. Dette Forhold er tilbøielig en Følge af, at Agerbrugene ere saa smaa, at den enkelte Mand, selv om han er formuende, ikke har Leilighed til at kunne følge med Sukkerproduktionen paa de andre Der, saaledes at hans Udbytte af Rørene bliver det samme som der. Det er derfor paatænkt at stille Sukkerfabrikationen fra Dyrkning af Rørene, men som en Følge deraf maa der naturligvis være Fabrikker, og man har navnlig i den Henseende tænkt sig to Fabrikker som tilstrækkelige for Den til at kunne overtage den Del af de nuværende Planterens Virksomhed, som gaar ud paa Fabrikationen af Sukker. Man vil derved ikke blot tilvejebringe et større kvantitativt, men ogsaa et betydeligt bedre kvalitativt Udbytte, men selvfølgelig vil Den ikke under de nuværende Kulturforhold være istand til at skaffe de Midler, som ere nødvendige til at etablere saadanne Fabrikker. Det One, der vil blive foreslaaet, er derfor Bemyndigelse til imod Kolonialkassens Garanti at anvende et Beløb til Anlæg af disse Sukkerfabrikker paa den Betingelse, at Restbeløbet — det vil sige indtil Halvdelen — tegnes af selve de Interesserede paa Den og af Andre, som interessere sig for dens Opkomst. Det Andet, der vil blive foreslaaet, angaar et Spørgsmaal, som ogsaa er paapeget i den nævnte Udvalgsbetænkning, nemlig Spørgsmaalet om Etableringen af et Kreditinstitut derovre, og der er Udset til i en nær Fremtid at kunne realisere et saadant uden noget egentligt Tilskud fra den danske Statskassens Side. Jeg tror herved at have givet det ærede Thing de Meddelelser om Forholdene derovre, som jeg for Tiden ser mig istand til at give, og jeg skal altsaa nu slutte med at sige, at jeg ikke skal modsætte mig, at man gaar den Veie, som Udvalget har foreslaaet, nemlig at man fastholder de 25,000 Kroner, naar man tillige til 3die Behandling vil stille Forslag om Maaden, hvorpaa disse 25,000 Kroner skulle udredes af de respektive Kolonialkasser.

Ordføreren: Det, som den høitærede Minister nu sidst udtalte, og hvormed han ogsaa indlebede sit Foredrag, er selvfølgelig Noget, som Udvalget vil tage under Overveielse og forhaabentlig imødekomme. Naar den høitærede Minister derimod betone, at det dermed skulde være givet, at der ikke siden kunde faas noget større Bidrag fra Verne, saa maa jeg dog dertil bemærke, at herimod har Udvalget forvaret sig. Udvalget siger nemlig i Betænkningen: „Udvalget skal ikke paa dette Tidspunkt udtale nogen bestemt Mening om, hvor stort Koloniernes endelige Bidrag bør være“. Jeg tror, at det vilde være en seilagtig Slutning baade herhjemme og derovre, om man af den Omstændighed, at Finansministeren forelagde et For-